

POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Autor práce:	Bc. Lucie Simonianová
Název práce:	Srovnání zátěžových protokolů
Rok obhajoby:	2018
Vedoucí diplomové práce:	MUDr. Procházka Michal
Oponent diplomové práce:	MUDr. Pokorný Jan

Práci tvoří 61 stran textu včetně tabulek a grafů, 2 stránky příloh a referenční seznam a je rozdělena na teoretický úvod do problematiky a vlastní klinický experiment. Referenční seznam tvoří celkem 57 citací, převážně zahraničních prací a monografií několika monografií českých. Citovány jsou jak texty recentní, tak v několika případech klasické práce z 60. resp. 80. let. Práce je na dobré úrovni, obsahuje naprosté minimum chyb, které jsou spíše formálního charakteru (formátování textu), k obsahové stránce nemám zásadní výhrady.

Již při pohledu na data vzniku prací v referenčním seznamu je zřejmé, že vzájemné srovnání různých zátěžových protokolů je téma, které je opakovaně diskutováno již více než půl století. Volbu tohoto tématu u studenta fyzioterapie považuji za velmi vhodnou, neboť představuje náhled do oboru, který s fyzioterapií úzce souvisí a spolupracuje.

Jako stěžejní část práce (42 stran textu) vnímám úvodní seznámení s problematikou zátěžového testování, kde autorka seznamuje čtenáře s indikacemi, kontraindikacemi zátěžového testu, definuje měřené parametry, doporučené vybavení laboratoří a blíže seznamuje s nejčastěji používanými protokoly zátěžového testování. Vývoj testování do současné podoby a odlišnosti v přístupu různých škol autorka vždy dokládá adekvátními citacemi. Tuto část práce hodnotím jako zdařilou, do přiměřené hloubky, ale stále dobře srozumitelnou i zdravotníkovi mimo obor.

Pro experimentální část práce – srovnání dvou nejčastěji používaných protokolů si autorka stanovila dvě hypotézy – a to, že mezi protokoly nebude rozdíl, jak v naměřených maximálních hodnotách, tak v subjektivním hodnocení míry zatížení probandů. Na devíti stranách poté seznamuje s metodikou a výsledky, které jsou prezentovány formou souhrnných tabulek a grafů. Sedm stran je věnováno diskuzi a závěru.

Za jasné pozitivum považuji jednoduchost a eleganci celé experimentální části (testování v jednom dni, způsob určení náhodného pořadí, vyhodnocení výsledků). Za negativum poté faktory, které i autorka v závěru sama zmiňuje – relativně nízký počet probandů a zejména jejich uniformita (zdatnost, věk, BMI) a jedna metodická chyba – vyšší celková náročnost schodovitého protokolu oproti rampovému.

Jako celek hodnotím práci kladně. Ačkoliv autorka své hypotézy potvrdila, zároveň z mého pohledu velmi dobře poukázala a okomentovala většinu sporných otázek týkajících se volby vhodného zátěžového protokolu. Práci doporučuji k obhajobě.

Otázky:

- Byli probandi před svým druhým pokusem seznámeni s přesným (detailním) výsledkem prvního testování?
- Narazila jste v průběhu Vaší rešerše na termín Wingate test? Pokud ano, proč jste jej v práci nezmínila?